

розуміла: батько намагався підготувати не лише себе до завершального іспиту життя, відходу в інший світ, але й дітей – до неминучої розлуки. Він готовий

гідно зустрітися зі смертю. Увечері, коли вона нарешті приїхала додому й відкрила рукопис, у кожному рядочку побачила лише ЖИТТЯ.

ВИШНЕВИЙ ЦВІТ

Галина прокинулася від легесенького, ніжнього до-тику. Так міг її розбудити лише Він – обранець її серця. Не розплющувала очі, бо здавалося, що він тут, поруч; у повітрі вловила п'яний аромат вишневого цвіту. Аж ось таки наважилася поглянути. Нема нікого. Здалося... Хоч ні, знала, що то він так привітав, адже відчула по-близу його душу.

Він уставав у її день народження завжди до схід сонця, щоб принести і покласти на подушку біля своєї коханої малесеньку гілочку вишневого цвіту. Вважав, що дружина має побачити природну ніжність його кохання, котра зазвичай ховалася за колючим, терновим парканом буденності. Справді, коли її волошкові очі натрапляли на цю незахищену, неперевершену красу маленької гілочки, вона посміхалася. Знала, що за спокійними й неспокійними днями їхнього життя в

годину сонячну і похмуру в його серці завжди цвіте такий вишневий цвіт кохання до неї. Та гілочка з'являлася в усі роки існування їхнього спільного світу, наповненого зустрічами, подарунками і втратами, щастям і болем, радістю і смутком, сльозами і сміхом, пісню і дитячим щебетом, життєвим простором Усесвіту. Завадити появі цього вишневого цвіту не могло ніщо, окрім його останнього подиху, прощального відлуння серцебиття.

Уже багато років вона щоранку прокидалася без нього. У свій день народження отримувала оберемки квітів від рідних і проганяла подалі думку про втрату. Лише на самоті біля старої, високої, розлогої вишні ВДИХАЛА на повні груди ніжний запах цвіту і посміхалася, подумки звертаючись до нього: «Зі мною завжди ти».

ВІЛЬНА

Невиплакані сльози – тяжкий тягар для душі, міцні окупи для серця. «Поплач, дитинко, легше буде», – колись давно шепотіла своїй онучці бабуся та гладила її по голівці. Що старшою ставала онука, то менше було в неї сліз. «Сильна жінка», – говорили знайомі й такі ж слова викарбовували на подарунках. Читала ті вітання з побажаннями «сильній жінці» й гірко всміхалася, воліла ж бо бути просто жінкою.

Чимало літ носила вона тягар невипланих сліз. Уперше відчула, що не може плакати, ще підлітком: тоді ріка забрала до себе найкращого друга. Коли його ховали, немовби закам'яніла. Стояла і дивилася, як укриває чорним покривалом хлопчика на віки-вічні земля. Розуміла, що більше не побачить, але сліз не було. Відчувала, начебто її душа розділена на дві частини: одна частина її в цій тілі стоїть серед людей, а друга – збоку спостерігає, і все, що відбувалось у той день, як на сцені – не справжнє...

Невиплакані сльози серця перетворювалися на тяжке каміння, окупи.

Коли прощалася з найріднішими людьми, що йшли у вічність, не плакала. Люди шепотілися: «Дивись, ні сльозинки», «Ой, а як же я плакала за батьками, а в неї очі сухі» – судили, що в дівчини серце кам'яне. На ті слова тяжко відгукувалося її ество. Оголена душа, ніби мале дитя під шквальним вітром, мерзла, нестерпно боліла. Сльози могли б стати цілющим бальзамом, зігріти, та їх не було. Уже знала, як потім їй відгукнеться це: безсонними ночами, спустошеністю, болем у серці. Та що мала робити?..

Аж небо зглянулося над нею і якимось розродилося ясным дощем. Ішла під тією зливою простоволоса – й нарешті ПЛАКАЛА. Підставляла навмисне обличчя дощу, проливала з небом сльози, і серце робилося вільним. Люди, проходячи поруч, не помічали її сліз, самі ж намагалися чимшвидше сховатися від небесних потоків. Вона ж ловила кожен цілющий краплинку. Відчувала, як розмиваються окупи й вивільняється серце для нових переживань, для радості, для любові до світу. Ішла нарешті під тим дощем не «сильна», а просто красива справжня Жінка, здатна обійняти й зігріти все довкіл, бо серце вже мала вільне. Нарешті! Вільна!